

Kniha Daniel – stopäťdesiatpäť

Odhalenie Danielovho posledného videnia: Paralelná cesta múdrych panien

Jeff Pippenger

2024-03-24

Začali sme naše uvažovanie o Danielovom poslednom videní tým, že sme Daniela stotožnili ako symbol Božieho ľudu zmluvy posledných dní, a v spojení s prvým veršom a poslednou kapitolou sme začali určovať prorocké charakteristiky toho ľudu posledných dní, ktorého predstavuje Baltazár. Boží ľud zmluvy posledných dní predstavuje milleritov hnutia prvého anjela a sto štyridsaťštyri tisíc z hnutia tretieho anjela. Milleriti naplnili podobenstvo o desiatich pannách a toto podobenstvo sa v posledných dňoch opakuje do posledného písmena.

„Často sa odvolávam na podobenstvo o desiatich pannách, z ktorých päť bolo múdrych a päť nerozumných. Toto podobenstvo sa naplnilo a naplní do posledného písmena, lebo má osobitné uplatnenie pre tento čas a podobne ako posolstvo tretieho anjela sa naplnilo a bude aj naďalej prítomnou pravdou až do konca času.“ Review and Herald, 19. augusta 1890.

Skúsenosť oboch hnutí posledných dní je skúsenosťou adventizmu.

„Podobenstvo o desiatich pannách z Matúša 25 takisto znázorňuje skúsenosť adventného ľudu.“ Veľký spor, 393.

Milleriti predstavovali hnutie prvého anjela a ich skúsenosť bola takisto znázornená cirkvou vo Filadelfii. V roku 1856 filadelfské milleritské hnutie prešlo do laodicejského hnutia a pri vzbure roku 1863 ďalej prešlo do laodicejskej Cirkvi adventistov siedmeho dňa.

Sto štyridsaťštyri tisíc predstavuje hnutie tretieho anjela a ich skúsenosť bola tiež znázornená cirkvou vo Filadelfii. V roku 1989 bola kniha Daniel odpečatená laodicejskej Cirkvi adventistov siedmeho dňa a 11. septembra 2001 sa začalo laodicejské adventistické hnutie a v júli 2023 nastal prechod späť k filadelfskému hnutiu.

Belteshazzar, čiže Daniel, predstavuje filadelfské hnutie posledných dní, ktoré opakuje filadelfské hnutie mileritov „do najmenšieho písmena“. Prvý verš posledného videnia predstavuje tých ľudí posledných dní a posledné svedectvo posledného videnia sa musí zhodovať s prvým svedectvom posledného videnia. Proces očisťovania v dvanástej kapitole Daniela označuje vzrast poznania a dve triedy, ktoré tým vznikajú. Belteshazzar je konečným predstavením múdrych posledných dní. V dvanástej kapitole Daniela sa nachádza najmenej päť prorockých právd, ktoré boli kotvami mileritského hnutia a ktoré sa musia zopakovať v hnutí tretieho anjela.

Prvým je proces očisťovania, ktorý vytvára dve triedy uctievačov, a tým napĺňa podobenstvo o desiatich pannách v úvodných i záverečných pohyboch.

Ale ty, Daniel, zavri tieto slová a zapečať knihu až do času konca: mnohí budú pobeňovať sem a ta a poznanie sa rozmnoží.... A povedal: Choď svojou cestou, Daniel, lebo slová sú zavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení, obieleň a preskúšaní; bezbožní však budú

páchat' bezbožnosť, a nikto z bezbožných neporozumie; múdri však porozumejú. Daniel 12, 4. 9. 10.

Rozdiel medzi múdrymi a bezbožnými (bláznivými) je založený na ich porozumení zväčšenia poznania, ktoré sa otvára v čase konca, buď v roku 1798 pre milleritov, alebo v roku 1989 pre sto štyridsaťštyri tisíc. Od Božieho ľudu sa vyžaduje, aby vedel, že adventizmus je skúsenosťou podobenstva o desiatich pannách, lebo bez tohto porozumenia nebude usilovať o pochopenie, kedy nastal „čas konca“ pre poslednú generáciu, ani aké bolo posolstvo, ktoré bolo vtedy odpečatené. Bez porozumenia, že adventistická skúsenosť je trojstupňovým procesom skúšky, založeným na postupnom rozvíjaní pravdy, ktorý vedie k výsledku „života alebo smrti“, je nemožné rozpoznať vysoké povolanie každého adventistu siedmeho dňa. Beltešaccar predstavuje ľud, ktorý vie, že prešiel procesom očisťovania, predstaveným slovami „očistení, vybielení a skúšaní“. Práve tento trojstupňový proces očisťovania je výslovne označený ako dielo Ducha Svätého.

Avšak hovorím vám pravdu: Je pre vás užitočné, aby som odišiel; lebo ak neodídem, Tešiteľ nepríde k vám; ale ak odídem, pošlem ho k vám. A keď príde on, usvedčí svet z hriechu, zo spravodlivosti a zo súdu: z hriechu, pretože neveria vo mňa; zo spravodlivosti, pretože idem k svojmu Otcovi a viac ma nevidíte; zo súdu, pretože knieža tohto sveta je už odsúdený. Ešte vám mám mnoho čo povedať, ale teraz to nemôžete znieť. Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do každej pravdy; lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť všetko, čo počuje, a oznámi vám budúce veci. Ján 16:7–13.

Dielo Ducha Svätého pri vedení múdrych panien „do každej pravdy“ si vyžaduje, aby usvedčoval, čo znamená napomínať alebo presviedčať, svet o hriechu, spravodlivosti a súde, čo sú presne tie isté tri kroky, ktoré v dvanástej kapitole Daniela utvárajú buď múdru, alebo bláznivú pannu. Posolstvo, ktoré Ježiš označil za dielo Ducha Svätého, je „olejom“, ktorý v dvanástej kapitole Daniela odhaľuje rozdiel medzi múdrymi a bezbožnými. Boží ľud posledných dní musí porozumieť rozmnoženiu poznania pre svoju generáciu a toto poznanie zahŕňa aj ich rozpoznanie, či sú bláznivými alebo múdrymi pannami v podobenstve z dvadsiatej piatej kapitoly Matúša.

„Jánovi boli tieto veci ukázané v svätom videní. Videl zástup predstavený piatimi múdrymi pannami, s lampami pripravenými a horiacimi, a v extáze zvolal: ‚Tu je trpezlivosť svätých; tu sú tí, ktorí zachovávajú Božie prikázania a vieru Ježišovu. A počul som hlas z neba, ktorý mi hovoril: Píš: Blahoslavení sú odteraz mŕtvi, ktorí umierajú v Pánovi. Áno, hovorí Duch, aby si odpočinuli od svojich námah; a ich skutky idú za nimi.‘“

„Mnohí, ktorí počuli posolstvá prvého a druhého anjela, sa domnievali, že sa dožijú Kristovho príchodu na nebeských oblakoch. Keby všetci, ktorí vyznávali vieru v pravdu, splnili svoju úlohu ako múdre panny, posolstvo by už bolo ohlásené každému národu, kmeňu, jazyku i ľudu. Ale päť ich bolo múdrych a päť bolo nerozumných. Pravda mala byť ohlásená desiatimi pannami, ale iba päť urobilo nevyhnutné opatrenie, aby sa mohli pripojiť k tej spoločnosti, ktorá kráčala vo svetle, ktoré k nim prišlo. Posolstvo tretieho anjela bolo potrebné. Toto ohlásenie sa malo vykonať. Mnohí, ktorí vyšli v ústrety Ženíchovi pod posolstvami prvého a druhého anjela, odmietli posolstvo tretieho anjela, posledné skúšobné posolstvo, ktoré malo byť dané svetú.“

„Podobné dielo bude vykonané, keď ten iný anjel, predstavený v Zjavení 18, odovzdá svoje posolstvo. Posolstvá prvého, druhého a tretieho anjela bude potrebné zopakovať. Cirkvi bude daná výzva: ‚Vyjdite z nej, môj ľud, aby ste nemali účasť na jej hriechoch.‘ ‚Padol, padol Babylon, ten veľký, a stal sa príbytkom démonov, žalárom každého nečistého ducha a klietkou každého nečistého a nenávideného vtáka. Lebo všetky národy pili z vína hnevu jej smilstva a králi zeme s ňou smilnili a kupci zeme zbohatli z hojnosti jej prepychu.... Vyjdite z nej, môj ľud, aby ste nemali účasť na jej hriechoch a aby ste neprijali z jej rán, lebo jej hriechy siahli až po nebo a Boh sa rozepamätal na jej nepravosti‘ [Zjavenie 18:2–5].“

„Vezmite každý verš tejto kapitoly a pozorne ho čítajte, zvlášť posledné dva: ‚A svetlo sviece už v tebe nikdy viac nezajasá; a hlas ženícha a nevesty už v tebe nikdy viac nebude počuť; lebo tvoji kupci boli veľmožmi zeme, lebo tvojimi čarami boli zvedené všetky národy. A v nej sa našla krv prorokov a svätých i všetkých, ktorí boli pobití na zemi.‘“

„Podobenstvo o desiatich pannách dal sám Kristus a každý jeho detail treba starostlivo skúmať. Príde čas, keď sa dvere zatvoria. Sme predstavení buď múdrymi, alebo pochabými pannami. Teraz ešte nemôžeme rozlišovať, ani nemáme oprávnenie povedať, kto je múdry a kto pochabý. Sú takí, ktorí zadržiavajú pravdu v nepravosti, a navonok sa podobajú múdrym.“
Manuscript Releases, zväzok 16, 270.

Ako adventisti, ktorí majú pri čoskoro prichádzajúcom nedel'nom zákone vyzvať mužov a ženy, aby vyšli z Babylona, „sme predstavení buď múdrymi, alebo bláznivými pannami“. Skupina, ktorú Ján videl, „predstavená piatimi múdrymi pannami s upravenými a horiacimi lampami“, a ktorú Ján ďalej označil ako tých, ktorí majú „trpezlivosť svätých“ a „zachovávajú prikázania Božie a vieru Ježišovu“, sú stoštyridsaťštyritisíc, od ktorých sa vyžaduje, aby zachovávali Božie prikázania, uplatňovali vieru Ježišovu a vedeli, že sú pannami v podobenstve z Matúša dvadsaťpäť. Nielenže potrebujú rozumieť tomu, že sú buď múdrymi, alebo bláznivými pannami, ale musia tiež zopakovať skúsenosť, ktorú Daniel predstavuje slovami, že budú „očistení, vybielení a skúšaní“.

A spievali akoby novú pieseň pred trónom a pred štyrmi bytosťami a starcami; a nikto sa nemohol naučiť tú pieseň, iba tých stoštyridsaťštyritisíc, ktorí boli vykúpení zo zeme. To sú tí, ktorí sa nepoškvrnili so ženami, lebo sú panici. To sú tí, ktorí nasledujú Baránka, kamkoľvek ide. Títo boli vykúpení spomedzi ľudí ako prvotina Bohu a Baránkovi. A v ich ústach sa nenašla leš, lebo sú bez úhony pred trónom Božím. Zjavenie 14:3–5.

V dvanástej kapitole Daniela je predstavených prinajmenšom päť právd, ktoré sú pravdami spojenými s milleritským hnutím prvého anjela a ktoré budú zopakované a plnšie pochopené hnutím sto štyridsaťštyri tisíc. Jednou z týchto právd je trojstupňový proces očisťovania spojený s podobenstvom o desiatich pannách. Prvou pravdou, ktorú William Miller pochopil z hľadiska prorockého času, bolo „sedem časov“ z Levitikus dvadsaťšesť, a táto pravda je označená v Danielovi 12; je to prvá pravda milleritských dejín, ktorá je tam spomenutá.

Ale ty, Daniel, zavri tieto slová a zapečať knihu až do času konca; mnohí budú pobeňovať sem a ta a poznanie sa rozmnoží. Potom som ja, Daniel, pozrel, a hľa, stáli iní dvaja, jeden na tejto strane brehu rieky a druhý na tamtej strane brehu rieky. A jeden povedal mužovi, oblečenému do ľanového rúcha, ktorý bol nad vodami rieky: Dokedy bude trvať koniec týchto divov? A

počul som muža, oblečeného do ľanového rúcha, ktorý bol nad vodami rieky, keď pozdvihol svoju pravú ruku i svoju ľavú ruku k nebu a prisahal na Toho, ktorý žije naveky, že to bude na čas, časy a pol času; a keď dokoná rozptýlenie sily svätého ľudu, všetky tieto veci sa dovfsia. A ja som počul, ale som nerozumel; vtedy som povedal: Ó, môj pane, aký bude koniec týchto vecí? A povedal: Chod' svojou cestou, Daniel, lebo slová sú uzavreté a zapečatené až do času konca. Mnohí budú očistení a vybielení a preskúšaní; ale bezbožní budú páchať bezbožnosť, a nikto z bezbožných neporozumie; ale múdri porozumejú. Daniel 12:4–10.

Táto pasáž sa začína tým, že kniha Daniel je zapečatená až do času konca, a pasáž sa končí tým, že kniha Daniel je zapečatená až do času konca. Medzi prvým a posledným zapečatením Danielových slov bolo prisahané svedectvo „Toho, ktorý žije naveky“, že „to bude na čas, časy a pol času; a keď dokoná rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dokonajú.“

Ten, kto poskytol toto slávnostne prisahané svedectvo, bol Ten, ktorý bol nad vodami, odetý v ľanovom rúchu. Daniel videl jedného anjela na jednom brehu rieky Hiddekel a druhého anjela na druhom brehu a jeden z týchto anjelov položil otázku, na ktorú Ten nad vodami odpovedal. Otázka znela: „Dokedy?“ Sú to tie isté prvé dve slová otázky položenej v trinástom verši ôsmej kapitoly Daniela.

Potom som počul hovoriť jedného svätého, a iný svätý povedal tomu istému svätému, ktorý hovoril: Dokedy bude platiť videnie o ustavičnej obeti a o spustošujúcom priestupku, aby svätyňa i zástup boli vydané na pošliapanie? A povedal mi: Až do dvetisícristo dní; potom bude svätyňa očistená. Daniel 8:13, 14.

Tá istá prorocká štruktúra sa nachádza v oboch rozhovoroch, ibaže v ôsmej kapitole je Daniel pri rieke Ulaj, a nie pri rieke Hiddekel. V ôsmej kapitole sa anjel (svätý) „opýtal toho istého svätého, ktorý hovoril: Dokedy?“ Hebrejské slovo preložené ako „ten istý svätý“ je hebrejské slovo „Palmoni“, čo znamená Podivuhodný Počítateľ alebo Počítateľ tajomstiev. V ôsmej kapitole hovoril Ježiš (Podivuhodný Počítateľ) a iný svätý sa Ježiša (toho istého svätého) opýtal: „Dokedy?“

V dvanástej kapitole sa Toho, ktorý stojí na vode, pýta anjel, ktorý bol na jednom z brehov rieky Hiddekel: „dokedy?“ Tieto dve state treba posudzovať spoločne, riadok za riadkom. Prvá otázka ôsmej kapitoly znie: „Dokedy potrvá videnie o pošliapaní svätyne a zástupu, ktoré sa najprv uskutočňuje pohanstvom a potom pápežstvom?“ Otázka dvanástej kapitoly znie: „Dokedy potrvá koniec týchto divov?“ Prisahaná odpoveď je potom daná Palmonim, Obdivuhodným Počtárom, ktorý bol odiy ľanom a stál nad vodami: „Bude to na čas, časy a pol času; a keď dokoná rozptýlenie moci svätého ľudu, všetky tieto veci sa dokonajú.“

Otázky pri riekach Ulai a Hiddekel znejú: „Dokedy potrvá videnie o rozptýlení Božieho ľudu, ktoré uskutočňuje pohanstvo a potom pápežstvo, keď pošliapávajú svätyňu a zástup?“ Odpoveď znie, že pošliapávanie sa končí v roku 1798, keď sa začína dielo Palmoniho pri vzbudení milleritského chrámu, a potom sa končí o štyridsaťšesť rokov neskôr, v roku 1844, keď mala byť svätyňa očistená.

V dvanástej kapitole Daniel počul rozhovor, „ale som neporozumel.“ Daniel vyjadril túžbu porozumieť, ako to predstavuje jeho otázka položená Kristovi. „Ó, môj Pane, aký bude koniec týchto vecí?“ Jeho vyjadrenie túžby porozumieť predstavovalo túžbu múdrych panien porozumieť, lebo celý tento rozhovor bol zasadený medzi dva odkazy na to, že kniha Daniel má byť zapečatená až do času konca. Daniel predstavoval túžbu vloženú do Williama Millera porozumieť pravde, ktorá bola odpečatená v roku 1798, a prvou pravdou, ktorú bol vedený rozpoznať, bolo pošliapanie svätyne a zástupu, najprv pohanstvom a potom pápežstvom počas obdobia, keď bola moc svätého ľudu rozptýlená, na naplnenie „siedmich časov“ z tretej Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly.

Millerova túžba poznať pravdu je znázornená Danielovou túžbou, no Millerovo porozumenie bolo neúplné. Daniel predstavuje Millerovu túžbu a Beltšaccar predstavuje tých, ktorí majú úplné porozumenie tej veci i videniu. V dvanástej kapitole Daniela sa nachádza prinajmenšom päť dôležitých právd, ktoré boli súčasťou skúsenosti mileritov a ktoré nájdú svoju paralelnú obdobu v dejinách sto štyridsaťštyritisíc. Jednou z nich je, že naplnili a chápali, že naplňajú podobenstvo o desiatich pannách s jeho trojstupňovým procesom skúšky, a druhou je, že rozumejú základnému kameňu „sedemnásobku“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika.

V tejto štúdií budeme pokračovať v našom nasledujúcom článku.

„Vtedy bude nebeské kráľovstvo podobné desiatim pannám, ktoré si vzali svoje lampy a vyšli v ústrety ženíchovi. Päť z nich bolo múdrych a päť pochabých. Pochabé si vzali lampy, ale nevzali si so sebou olej; múdre však vzali olej vo svojich nádobách spolu so svojimi lampami. Keď ženích meškal, všetky zdriemli a zaspali. O polnoci však zaznel krik: Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety. Vtedy všetky tie panny vstali a pripravili svoje lampy. Pochabé povedali múdram: Dajte nám zo svojho oleja, lebo naše lampy hasnú. Ale múdre odpovedali: Nie, aby azda nebolo dost' ani nám, ani vám; choďte radšej k predavačom a kúpte si pre seba. A kým išli kupovať, prišiel ženích; a tie, ktoré boli pripravené, vošli s ním na svadbu; i dvere sa zavreli. Napokon prišli aj ostatné panny a hovorili: Pane, Pane, otvor nám. On im však odpovedal: Veru vám hovorím, nepoznám vás. Bdejte teda, lebo nevíete ani dňa ani hodiny, keď prichádza Syn človeka.“

„Teraz žijeme v nanajvýš nebezpečnom čase a nik z nás by nemal otáľať s hľadaním prípravy na príchod Krista. Nech nik nenasleduje príklad nerozumných panien a nemyslí si, že bude bezpečné čakať, kým príde kríza, a až potom získať pripravenosť charakteru, aby v tom čase obstál. Keď budú hostia povolaní dnu a preskúmaní, bude už neskoro hľadať Kristovu spravodlivosť. Teraz je čas obliecť si Kristovu spravodlivosť — svadobné rúcho, ktoré vás uspôsobí vstúpiť na Baránkovu svadobnú hostinu. V podobenstve sú nerozumné panny predstavené tak, že prosia o olej, no na svoju žiadosť ho nedostanú. To je symbol tých, ktorí sa nepripravili tým, že by si vytvorili charakter schopný obstáť v čase krízy. Je to, akoby šli k svojim blíznym a hovorili: Dajte mi svoj charakter, inak zahyniem. Tí, ktorí boli múdri, nemohli odovzdať svoj olej mihotavým lampám nerozumných panien. Charakter nie je prenosný. Nemožno ho kúpiť ani predať; treba si ho osvojiť. Pán dal každému jednotlivcovi príležitosť získať spravodlivý charakter počas hodín skúšobného času; neposkytol však spôsob, ktorým by jeden ľudský nástroj mohol odovzdať druhému charakter, ktorý sám rozvinul prechádzaním ťažkými skúsenosťami, učením sa lekciám od veľkého Učiteľa, takže môže

prejavovať trpezlivosť v skúške a uplatňovať vieru tak, že môže prenášať vrchy nemožnosti. Nie je možné odovzdať vôňu lásky — dať druhému jemnosť, taktnosť a vytrvalosť. Nie je možné, aby jedno ľudské srdce vlialo do druhého lásku k Bohu a k ľudstvu.“

„No prichádza deň a je blízko pri nás, keď každá stránka charakteru bude odhalená osobitným pokušením. Tí, ktorí zostanú verní zásade, ktorí budú až do konca uplatňovať vieru, budú tí, ktorí sa počas predchádzajúcich hodín svojej doby milosti osvedčili ako verní v skúške a súžení a vytvorili si charakter podľa podobnosti Krista. Budú to tí, ktorí pestovali úzke spoločenstvo s Kristom a ktorí sa skrze jeho múdrosť a milosť stali účastníkmi božskej prirodzenosti. No nijaká ľudská bytosť nemôže druhej odovzdať oddanosť srdca a ušľachtilé vlastnosti mysle a nahradiť jej nedostatky mravnou silou. Každý z nás môže pre druhých mnoho vykonať tým, že ľudom dá kresťanský príklad podobný Kristovi, a tak ich ovplyvniť, aby prišli ku Kristovi po spravodlivosť, bez ktorej nemôžu obstáť na súde. Ľudia by mali s modlitbou zvažovať túto dôležitú otázku budovania charakteru a formovať svoje charakter podľa božského vzoru.“ The Youth Instructor, 16. januára 1896.